

[LIII Gyldenkilde]

alle sammen, og vi har forsøgt at arbejde med problemet på både den ene og den anden og den tredje måde, men vi har altså ikke kunnet få afviklet den. Så lad nu være med at lade det være et eksempel på, at forslagene ikke kan bruges til noget.

Jeg må også sige, at når man siger generelt, at forslagene er løse i koderne, har jeg en fornemmelse af, at det hænger sammen med, at der er skiftet lidt ud på ordførerbænkene. Ikke alle ordførerne har været med i de forhandlinger, vi har haft om de tidligere forlig, og derfor kan de ikke helt være klar over, at disse forlig på området har været meget lidt konkrete; i sagens natur ville vi forsøge os frem, og det synes jeg vi skal fortsætte med en periode endnu.

Det andet, jeg gerne vil sige noget om, er de 350 mio. kr. i en 3-årig forsøgsperiode. Når vi foreslår det nu, er det selvfølgelig med henblik på, at forslaget kan indgå i de kommende finanslovforhandlinger; disse bestemmelser skal også først gælde fra 1994, vi har jo et forlig på området. Jeg synes altså, det er vigtigt, at vi gør det samme på arbejdsmarkedsområdet, som – ja, nu skal jeg passe lidt på mine udtryk, for jeg var ved at sige noget, jeg ikke må, og jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal udtrykke det – men hele arbejdsmarkedssystemet er jo ikke det sted, hvor der er den største forsøgslyst, om jeg så må sige, det kan vi vist godt blive enige om. Det skal komme et andet sted fra, hvis der ellers skal forsøg i gang, og så er det, vi siger: På socialområdet har vi haft stor glæde af, at der blev afsat 350 mio. kr.; det blev af gode grunde ikke konkretiseret, hvad hver eneste krone skulle bruges til, for der var jo tale om forsøg, og meningen var, at der skulle komme projekter ind. Og jeg troede egentlig, at arbejdsministeren ville blive glad for, at vi nu kom her fra SF's side og foreslog, at arbejdsministeren simpelt hen skulle have en pulje på 350 mio. kr., som man kunne afsætte til de projekter, som kom ind, og som kunne bruges til nytænkning med hensyn til nogle nye uddannelser i området mellem det offentlige og det private system – måske med lidt mere praktik end vi plejer van inden for nogle specielle kvindeområder, og hvad ved jeg.

Men når man vil give projektmidler, skal man jo ikke samtidig beskrive, hvorledes pengene skal bruges. Det er desværre blevet opfat-

tet som en svaghed ved forslagene under debatten, men jeg mener, det er en styrke ved forslagene, at man ikke beskriver, hvad hver enkelt krone skal bruges til. Man siger til ministeren, at på socialområdet har vi haft stor glæde af de 350 mio. kr. over en 3-års-periode; der er kommet meget godt ud af de penge, og jeg er helt uenig med dem, der siger, at det også har virket hæmmende på nogle områder, for det mener jeg ikke er tilfældet. Men tænk at få den samme ordning på arbejdsmarkedsområdet, og at det oven i købet ikke var arbejdsmarkedets parter alene, der skulle bestemme, hvad de penge skulle bruges til, det synes jeg ellers er noget af en gave at komme med til arbejdsministeren.

Og jeg kan da forstå af arbejdsministerens ord, at vi er enige om intentionerne i store dele af forslagene – måske ikke lige om de 350 mio. kr., men det kan da være, når vi nu kommer i finanslovforhandlinger og eventuelt peger på, hvor vi kan hente dem, at ministeren så vil tage imod dem med kyshånd. For jeg tilstår gerne, at jeg synes, det kunne være utrolig spændende, hvis arbejdsministeren kunne få en sådan pulje til at opdyrke de områder, hvor vi ved, der mangler penge.

Jeg tror, det var hr. Helge Sander, som sagde noget om, at det ikke kunne nytte noget, at vi kom og blandede os i arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og hvad ved jeg. Det er slet ikke hensigten. Det er hensigten, at vi skal kunne gå i samarbejde med en arbejdsgiver – hvad enten det er en privat eller en offentlig – og sige: Her er nogle opgaver, det ikke kan betale sig at løse, men vi har nogle forsøgsmidler, og vi vil gerne forsøge at lave en model for, hvordan vi fremover kan løse disse opgaver. Det er faktisk det samme som at komme med et lille tilskud til arbejdsgiverne, det er ikke meningen at hive noget fra dem.

Jeg skal slutte her med at udtrykke håbet om, at jeg har gjort det lidt mere klart, at forsøg nødvendigvis må være forsøg, og derfor kan de ikke være detaljeret beskrevet. Jeg håber også, at vi kan få en debat om disse beslutningsforslag i Arbejdsmarkedsudvalget med henblik på, at de kan indgå i det videre arbejde, så vi kan komme nogle brette nøk videre. Det trænger vi nemlig til på dette område.